

omez,

Villangómez, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes 1989

costums a certs funcionaris, el nou reglament, còpia dolenta d'algun altre i llunyà ajuntament, substitueix el nostrat títol de Fill Il·lustre per un altre expuri de Fill Predilecte (vegeu el B.O.C.A.I.B. Num. 149 de 1-12-1987); la qual cosa estic segur que ignora el propi interessat. Així són les coses de la paperassa i del funcionari!

Amb tot i això i seguint el costum, el 5 d'agost, a les vuit i mitja de la tarda, festivitat de Santa Maria i amb el claustre de l'Ajuntament atapeït de públic es proclamà solemnement Marià Villangómez Fill Il·lustre; així consta en l'acta de la sessió, a pesar del que diu el Reglament. El que subscriu enumerà breument els molts mèrits de la persona que es proposava com a Fill Il·lustre.

El batle, a continuació, sotmeté a votació la proposta, la qual cosa fou aprovada per unanimitat.

El panegíric i l'oferiment de l'acte el féu el Sr. Josep Marí i Marí, membre de l'Institut d'Estudis Eivissencs i director de la Revista EIVISSA.

Tancà l'acte el nou Fill Il·lustre, que amb veu emocionada agrai la distinció que li concedia la seua Ciutat.

A la llarga i densa vida i obra de Marià Villangómez hom hi ha de referir tres fites més que premien l'esforç constant per a manifestar la seua dedicació vital i plena a treballar per la nostra cultura. Ens referim als premis i distincions dels quals ha estat objecte el nostre admirable i admirat mestre l'any 1989.

Tot començà quan el dia 8 de maig ens assabentàrem de la concessió del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes a M. Villangómez. Podem dir que l'orgull ens omplí el pit, i ens estremírem d'alegria els eivissencs. A ca nostra, a l'Institut, consideràvem que érem part del premi, no debades n'ha estat un dels fundadors i una de les persones que ens fa sentir la seua presència constant, la seua veu, el seu consell, la feina ben feta i sense fallir.

L'11 de maig, un nombrós grup d'eivissencs ens reuníem al Palau Dalmau, a Barcelona, al voltant de Marià Villangómez, per participar de cos i esperit en el solemne acte oficial de lliurament de la màxima distinció que pot rebre un escriptor en llengua catalana. El comunicat de la Comissió Executiva de l'Institut d'Estudis Eivissencs, llegit a l'acte, no feia sinó expressar l'infinit agraïment que li devem. Els parlaments de Millàs, Isidor Marí i Pi de Cabanyes enfortiren el sentiment de solidaritat, el qual sentiment fou refermat pel guardonat quan afirmà que *«Hem de buscar la unió d'unes terres que la mar separa, però que molts de vincles, especialment el de la llengua, uneixen»*.

Pocs dies després, era la Universitat Balear qui homenatjava Villangómez, amb la concessió de la Medalla de Plata de dita Universitat. A la sala d'actes del Polivalent de Cas Serres i

amb assistència d'autoritats del Govern Balear, universitàries i del Consell Insular, i davant un bon grup de gent, Josep M.ª Llompart ens donava una magistral lliçó de l'obra del poeta. Amb la paraula precisa, bella i encisadora de Llompart, els parlaments de Pius Tur, Bennàssar i Palau, així com la modesta i agraïda paraula de resposta de M. Villangómez s'omplia un acte que allargava el fil dels merescuts homenatges.

I no havia de cloure 1989, quan l'Obra Cultural Balear volia afegir-se al reconeixement dels valors de fidelitat i arrelament a la cultura del nostre país, i li concedia la Distinció 31 de desembre 1989. El 20 de desembre, en un entranyable acte de lliurament dels premis i distincions, hom tenia l'honor de portar la representació de Marià Villangómez i llegia davant el públic mallorquí el seu senzill i cordial missatge d'agraïment a tal distinció. El nostre poeta, les estretes de mans, les entrevistes, els llums encesos, les lloances, els actes públics, els homenatges. Tots quants el coneixem sabem dels seus esforços per defugir protagonismes, actes multitudinaris i, a vegades, pesats. La seua genuïna senzillesa combina amb l'exquisida correcció, que no li permet rebutjar res ni ningú. Però, l'any ha estat fruitós, massa fruitós, diria ell.

L'enhorabona per a ell i per tots nosaltres.

FELIP CIRER

M. SERRA